

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΘΕΜΑ: Μετάφραση και σχολιασμός του δοκιμίου «Go Your Own Way – Why rising separatism might lead to more conflict»

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ: Δημήτριος Θάνος

A.M.: Ξ2014076

Επιβλέπουσα επιτροπή:

κ.κ 1 Λίβας Σωτήριος

2 Κεντρωτής Γεώργιος

Ιανουάριος, 2019

ΘΕΜΑ:

Μετάφραση και σχολιασμός του δοκιμίου «Go Your Own Way – Why rising separatism might lead to more conflict»

Πίνακας Περιεχομένων

Πρόλογος	5
Κύριο Σώμα	6
Πρωτότυπο κείμενο	16
Σχολιασμός.....	24
Βιβλιογραφία	31
Παράλληλα κείμενα.....	31

Πρόλογος

Η παρούσα εργασία πραγματεύεται τη μετάφραση του δοκιμίου της Tanisha Fazal με τίτλο «Go Your Own Way – Why rising separatism might lead to more conflict» το οποίο δημοσιεύτηκε στο περιοδικό Foreign Affairs στο τεύχος Ιουλίου/Αυγούστου 2018 και ανακτήθηκε από την ηλεκτρονική έκδοση του περιοδικού. Το κείμενο καταπιάνεται με το θέμα των αποσχιστικών τάσεων στη σύγχρονη πραγματικότητα και πώς μπορούν αυτές να επηρεάσουν τις ένοπλες συρράξεις στον κόσμο.

Ο σκοπός της εργασίας ήταν η μετάφραση του δοκιμίου και ο σχολιασμός της μεταφραστικής διαδικασίας και των τεχνικών που ακολουθήθηκαν για την επίλυση των μεταφραστικών προβλημάτων που συναντήθηκαν σε αυτή. Μέσα από τη συγκεκριμένη εργασία ο φοιτητής έρχεται σε επαφή με το απαιτητικό λεξιλόγιο και την ορολογία του διεθνούς Δικαίου και καλείται να εκτελέσει τη μετάφραση ενός κειμένου βάσει των υψηλών προτύπων ενός ευρέως γνωστού περιοδικού του χώρου.

Η εργασία απαρτίζεται από την παράθεση του μεταφράσματος στο κύριο σώμα της εργασίας και του πρωτοτύπου στο δεύτερο μέρος της. Στη συνέχεια παρατίθεται ο σχολιασμός πάνω στη διαδικασία που ακολουθήθηκε. Μέσα από τον σχολιασμό μπορούμε να εντοπίσουμε το σκεπτικό και την τεχνική πίσω από την επίλυση των μεταφραστικών προβλημάτων. Αναφέρονται επίσης λίγα λόγια σχετικά με τη συγγραφέα και το περιοδικό όπου εκδόθηκε το δοκίμιο. Τέλος, υπάρχει η βιβλιογραφία και τα παράλληλα κείμενα που χρησιμοποιήθηκαν για την εκπόνηση της εργασίας.

Κύριο Σώμα

Τράβα τη δική σου πορεία

Οι λόγοι που οι αυξανόμενες αποσχιστικές τάσεις μπορεί να οδηγήσουν σε περισσότερες συγκρούσεις

Της [Tanisha M. Fazal](#)

Από τις ακτές της Μεσογείου στη βόρεια Ισπανία ως τα νησιωτικά κράτη του Νότιου Ειρηνικού οι αποσχιστικές τάσεις είναι σε έξαρση. Το 1915 υπήρχαν μόλις οχτώ κινήματα που ζητούσαν την εθνική τους ανεξαρτησία, ενώ το 2015 ο αριθμός αυτός είχε αυξηθεί στα 59. Μια εξήγηση για αυτή την αύξηση είναι ότι τώρα υπάρχουν περισσότερα κράτη από τα οποία μπορείς να αποσχιστείς. Ακόμη και αν λαμβάναμε αυτό υπ' όψιν, ο ρυθμός των αυτονομιστών υπερδιπλασιάστηκε κατά τον τελευταίο αιώνα.

Παρόλο που όλο και περισσότερες ομάδες κάνουν την εμφάνισή τους, όλο και λιγότερες καταφεύγουν στη βία. Δεδομένου ότι οι αυτονομιστές επιθυμούν να μουν στο κλειστό κλαμπ των κρατών, προσέχουν ιδιαίτερα τα σημάδια που δίνουν οι σημαντικές χώρες και οι οργανισμοί βάσει των οποίων ορίζουν τον τρόπο συμπεριφοράς τους. Αυτά τα σημάδια τους έχουν αποθαρρύνει από το να καταφεύγουν στη βία (τους έκανε επίσης πιο προσεκτικούς όσον αφορά την αποφυγή άμαχων θυμάτων ακόμη και όταν καταφεύγουν σε αυτή) ή από το να διακηρύσσουν μονομερώς την ανεξαρτησία τους. Παραδείγματος χάριν, οι κουρδικές δυνάμεις στο Ιράκ και τη Συρία έχουν σε μεγάλο βαθμό αποφύγει να σκοτώσουν αμάχους και έχουν συνεισφέρει στις δυτικές δυνάμεις στη μάχη κατά του Ισλαμικού κράτους (ISIS). Η Σομαλιλάνδη, η οποία αποσχίστηκε από τη Σομαλία στις αρχές της δεκαετίας του 1990, εργάστηκε σιωπηλά αλλά αποτελεσματικά με τις χώρες που προσπαθούσαν να καταπολεμήσουν την πειρατεία στον κόλπο του Άντεν. Επιπλέον, τόσο στην Καταλονία όσο και στην Σκωτία τα κινήματα ανεξαρτητοποίησης έχουν από καιρό επιλέξει τα δημοψηφίσματα και τις διαπραγματεύσεις αντί των μονομερών διακηρύξεων.

Η καλή συμπεριφορά τους ήταν όμως σε μεγάλο βαθμό χωρίς αντίκρισμα. Εν μέσω του πολέμου εναντίον του ISIS, η Τουρκία και οι ΗΠΑ έσπευσαν γρήγορα να τερματίσουν τις συζητήσεις για ένα ανεξάρτητο Κουρδιστάν, καμία χώρα δεν έχει αναγνωρίσει την κρατική υπόσταση της Σομαλιλάνδης και η ισπανική κυβέρνηση κήρυξε παράνομο το δημοψήφισμα της Καταλονίας για ανεξαρτησία αγνοώντας το αποτέλεσμα του. Εντωμεταξύ, το Νότιο Σουδάν, το νεότερο μέρος του κλαμπ των κρατών, κέρδισε τη διεθνή αναγνώριση παρότι καταπάτησε κατάφωρα το διεθνές Δίκαιο και τα ανθρώπινα δικαιώματα κατά τον αγώνα του για ανεξαρτησία.

Αυτή η αντίφαση δημιουργεί ένα δίλημμα για τους αυτονομιστές: να πιστεύουν ό, τι τους λένε ως τον καλύτερο τρόπο προς την ανεξαρτησία ή τον τρόπο που βλέπουν ότι όντως αποδίδει; Τις πρόσφατες δεκαετίες έχει φανεί ότι γυρίζουν την πλάτη στο χάσμα μεταξύ ρητορικής και

πραγματικότητας, αλλά η ικανότητα των σημαντικών χωρών και των διεθνών οργανισμών να συντηρούν το μύθο ότι η καλή συμπεριφορά οδηγεί σε επιτυχίες φαίνεται να ξεθωριάζει.

Αν οι αυτονομιστές καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι το να συμβαδίζουν με τους κανόνες δεν αποφέρει σημαντικά αποτελέσματα, οι συνέπειες θα είναι άσχημες. Κάποιοι θα συνεχίσουν να παίζουν σύμφωνα με τους κανόνες για τους εσωτερικούς λόγους του κινήματος τους, αλλά όσοι αντιμετωπίζουν τους κανόνες ως έναν εξωτερικό περιορισμό γρήγορα θα πάψουν να τους τηρούν. Αυτό θα μπορούσε να αντιστρέψει την πρόσφατη τάση μη-βίαιων αποσχίσεων αυξάνοντας το ανθρώπινο κόστος του πολέμου στις περιοχές όπου οι αυτονομιστές έχουν ήδη εξεγερθεί.

ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΕΤΕ ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΑΣ ΚΡΑΤΟΣ

Είναι κοινός τόπος για τους αναλυτές διεθνών σχέσεων το γεγονός ότι μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο οι εμφύλιοι πόλεμοι έχουν γίνει πιο συχνόι σε σύγκριση με τους πολέμους μεταξύ κρατών. Λιγότερο γνωστό είναι το αυξανόμενο ρεύμα προς τον αυτονομισμό, το οποίο κερδίζει έδαφος ανάμεσα στις ομάδες ανταρτών που πολεμούν σε εμφύλιους πολέμους. Δεδομένα που συνέλεξα με τον συνάδελφο πολιτικό επιστήμονα Page Fortna αποδεικνύουν ότι το ποσοστό των εμφυλίων πολέμων στους οποίους μία τουλάχιστον ομάδα ανταρτών στοχεύει στην απόσχιση έχει αυξηθεί από μηδέν τοις εκατό το 1899 σε πενήντα τοις εκατό το 1999.

Οι λόγοι για αυτή την αύξηση είναι πολλοί. Πρώτον, με τη δημιουργία των Ηνωμένων Εθνών το 1945 κωδικοποιήθηκε ένα πρότυπο ενάντια στις εδαφικές διεκδικήσεις με στόχο να προστατεύει όλα τα κράτη μέλη. Έτσι, τα κράτη πλέον ανησυχούν λιγότερο σε σχέση με παλαιότερα μήπως απορροφηθούν από τους γείτονές τους. Δεύτερον, άλλοι διεθνείς οργανισμοί έχουν δημιουργήσει οικονομικά οφέλη για την κρατική υπόσταση. Τα μέλη του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ) και της Παγκόσμιας Τράπεζας μπορούν να επιλεχθούν για δάνεια και οικονομική ενίσχυση, ενώ τα μέλη του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου καρπώνονται τα οφέλη από την άρση εμπορικών φραγμών. Και τρίτον, η αρχή της αυτοδιάθεσης, η οποία είναι καίρια για την αποσχιστική «βιομηχανία», χαίρει μεγαλύτερης διεθνούς υποστήριξης από ότι σε προηγούμενες εποχές.

Οι αυτονομιστές όμως έχουν να δώσουν μια δύσκολη μάχη. Τα υπάρχοντα κράτη, το διεθνές Δίκαιο και οι διεθνείς οργανισμοί έχουν προβλέψει αρκετές προϋποθέσεις για την αναγνώριση νέων κρατών. Η Συνθήκη του Μοντεβιδέο του 1934, η οποία έθεσε τα πρότυπα της κρατικής υπόστασης στα οποία τα κράτη συνεχίζουν να βασίζονται, παραθέτει τέσσερα κριτήρια: σταθερό πληθυσμό, καθορισμένα εδάφη, κυβέρνηση και ικανότητα να συνάπτει σχέσεις με άλλα κράτη. Αυτές οι προϋποθέσεις πιθανότατα φαίνονται να μην παρουσιάζουν πολλά προβλήματα και πολλές πρόσφατα ενεργές αυτονομιστικές ομάδες θα μπορούσαν να τις καλύψουν. Από το 1934 όμως ο πύλος έχει ανέβει σημαντικά, ειδικότερα μετά το μεγάλο κύμα αποαποικιοποίησης που ολοκληρώθηκε στα τέλη της δεκαετίας του 1960.

Ας λάβουμε υπ' όψιν την πολιτική αναγνώρισης νέων κρατών του Ηνωμένου Βασιλείου, η οποία αποτελεί τυπικό παράδειγμα των ανάλογων πολιτικών πολλών δυτικών δημοκρατιών. Αν η ηγεσία ενός υπάρχοντος διεθνώς αναγνωρισμένου κράτους ανατραπεί, η βρετανική πολιτική εγγυάται αυτόματα στη νέα κυβέρνηση την ίδια αναγνώριση με την παλιά. Αλλά η εξασφάλιση αναγνώρισης ως νέο κράτος - ο σκοπός της απόσχισης - αποτελεί μία δυσκολότερη πρόκληση. Η βρετανική κυβέρνηση προαπαιτεί ότι πέραν των κριτηρίων του Μοντεβιδέο, τα εν δυνάμει κράτη πρέπει να σέβονται τον καταστατικό χάρτη του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών και τις βασικές αρχές του διεθνούς Δικαίου, να εγγυώνται τα δικαιώματα των μειονοτήτων, να αποδέχονται ορισμένες δεσμεύσεις αναφορικά με τον αποπλισμό και την περιφερειακή σταθερότητα, να δεχθεί μια σειρά δεσμεύσεων για τα ανθρώπινα δικαιώματα και να μην παραβιάζει τις αποφάσεις του ΟΗΕ.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες, στη θεωρία τουλάχιστον, έχουν παρόμοια προσέγγιση. Η αμερικανική πολιτική στο θέμα συντάσσεται με τα κριτήρια που ορίστηκαν από τη Συνθήκη του Μοντεβιδέο αλλά αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο εξαιρέσεων, όπως την απαίτηση ότι ένα νέο κράτος έχει ξεκάθαρα εδαφικά όρια, στις περιπτώσεις που το υπαγορεύει η πολιτική σκοπιμότητα. Στην πράξη, οι πολιτικοί παράγοντες συχνά υπερισχύουν έναντι των αρχών. Οι ιθύνοντες των ΗΠΑ περιστασιακά έχουν εκφράσει την υποστήριξή τους για νέα κράτη που έχουν να επιδείξουν μικρή πρόοδο όσον αφορά την ουσιαστική διακυβέρνηση και τη δημοκρατία.

Η εξασφάλιση ένταξης στον ΟΗΕ ως μέλος είναι μία ακόμη πιο ρητά πολιτική υπόθεση. Ο ΟΗΕ προτιμά τα υποψήφια μέλη να εντάσσονται πρώτα στις κύριες περιφερειακές οργανώσεις, όπως είναι η Αφρικανική Ένωση ή ο Οργανισμός Αμερικανικών Κρατών. Τότε τα κράτη πρέπει να καταθέσουν αίτηση στο γραφείο του Γενικού Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών. Οι καλύτερες αιτήσεις τελικά θα συζητηθούν και πιθανώς να ψηφιστούν από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, το οποίο είναι αρμόδιο για την έγκριση νέων μελών. Λόγω της δυνατότητας καθενός από τα πέντε μόνιμα μέλη του Συμβουλίου να ασκήσει βέτο για μία αίτηση, πολλά αιτούμενα κράτη, συμπεριλαμβανομένων του Κοσόβου, της Παλαιστίνης και της Ταϊβάν, δεν έχουν καταφέρει να γίνουν δεκτά ως μέλη.

Ομάδες των οποίων η αίτηση ένταξης στον ΟΗΕ έχει απορριφθεί μπορούν μολαταύτα να καταφέρουν να ενταχθούν σε άλλο διεθνή οργανισμό ή να κερδίσουν την αναγνώριση από άλλα κράτη. Τόσο το Κόσοβο όσο και η Ταϊβάν αποτελούν μέλη της FIFA, της διεθνούς ομοσπονδίας ποδοσφαίρου, καθώς και των περιφερειακών αναπτυξιακών τραπεζών τους. Η Παλαιστίνη αναγνωρίζεται από το 70 τοις εκατό των μελών του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών και το 2012 αναβαθμίστηκε από «οντότητα μη-μέλος» σε «κράτος μη-μέλος παρατηρητής» στον ΟΗΕ μετά από ψήφιση στην Γενική Συνέλευση.

ΠΑΙΖΟΝΤΑΣ ΟΜΟΡΦΑ

Πέραν των ομάδων που αποβλέπουν στην ανατροπή της κεντρικής κυβέρνησης ή στο να απομυζήσουν πόρους, οι αυτονομιστές έχουν ανάγκη τη διεθνή αναγνώριση προκειμένου να

επιτύχουν τους στόχους τους. Για τον λόγο αυτό, οτιδήποτε λένε οι διεθνείς οργανισμοί και οι σημαντικές χώρες σχετικά με τις αποσχιστικές τάσεις έχει σημασία. Ο ΟΗΕ έχει εκφράσει την ξεκάθαρη αντίθεση του ενάντια στη χρήση βίας από τα κινήματα ανεξαρτησίας και τα στοιχεία δείχνουν ότι οι αυτονομιστές έχουν υπακούσει. Ακόμη και αν τα αυτονομιστικά κινήματα αντιπροσωπεύουν ένα αυξανόμενο ποσοστό ομάδων ανταρτών σε εμφυλίους πολέμους, το ποσοστό αυτονομιστών που εμπλέκονται σε πόλεμο έχει μειωθεί. Ένας αυξανόμενος αριθμός αυτονομιστικών κινήματων ξεκινούν εντελώς ειρηνικά, ενώ άλλα βίαια κινήματα στρέφονται στη μη χρήση βίας. Από το 1949, οι πιθανότητες ενός αυτονομιστικού κινήματος να εμπλακεί σε έναν πόλεμο μεγάλης κλίμακας (όσοι έχουν τουλάχιστον 1.000 θύματα) έχουν πέσει στο μισό.

Οι αυτονομιστές κατανοούν τις πολιτικές επιπτώσεις της παραβίασης του διεθνούς Δικαίου.

Εντωμεταξύ, οι αυτονομιστικές ομάδες που έχουν καταφύγει στη βία έχουν μετριάσει την εμπλοκή τους σε πόλεμο. Οι αυτονομιστές έχουν κατά 40 τοις εκατό λιγότερες πιθανότητες, συγκριτικά με μη-αυτονομιστικές ένοπλες ομάδες, να στραφούν κατά αμάχων σε έναν εμφύλιο πόλεμο. Αυτό οφείλεται εν μέρει στο γεγονός ότι οι αυτονομιστές κατανοούν τις πολιτικές επιπτώσεις της παραβίασης του διεθνούς ανθρωπιστικού Δικαίου. Πολλοί αυτονομιστές καταβάλλουν ιδιαίτερες προσπάθειες να επικοινωνήσουν την συμπόρευσή τους με το Δίκαιο του Πολέμου. Παραδείγματος χάριν, αρκετές ομάδες, συμπεριλαμβανομένου του Μετώπου Πολισάριο (ζητά τη λήξη του ελέγχου του Μαρόκου στη Δυτική Σαχάρα), του Ισλαμικού Απελευθερωτικού Μετώπου Μόρο (MILF) (μία ένοπλη ομάδα στις Φιλιππίνες) και το Εργατικό Κόμμα του Κουρδιστάν (PKK) στην Τουρκία έχουν τονίσει την αφοσίωσή τους στην αποφυγή χρήσης ναρκών ξηράς κατά προσωπικού. Επίσης, οι αυτονομιστές έχουν αντιπαραβάλει τη συμπεριφορά τους με αυτή των αντίπαλων τους κυβερνήσεων, οι οποίοι συχνά καταφεύγουν σε σκληρότερες τακτικές.

Ας λάβουμε υπ' όψιν την ελάχιστη γνωστή περίπτωση των αυτονομιστών στις Νότιες Μολούκες, που διενέργησαν ανταρτοπόλεμο κατά της Ινδονησιακής κυβέρνησης από το 1950 ως το 1963. Οι αυτονομιστές απέφευγαν να στρέφονται κατά αμάχων, ενώ δημοσιοποιούσαν περιστατικά που οι Ινδονησιακές δυνάμεις βομβάρδισαν χωριά στις Νότιες Μολούκες, ξεκίνησαν αποκλεισμό λιμοκτονίας των νησιών ή χρησιμοποιούσαν αμάχους των Νοτίων Μολούκων ως ανθρώπινες ασπίδες. Ζητούσαν τη βοήθεια των Ηνωμένων Εθνών μέσα από τις σελίδες των «*The New York Times*», αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Μετά την ήττα τους στον εμφύλιο πόλεμο, το αυτονομιστικό κίνημα των Νοτίων Μολούκων εκπροσωπείται από την εξόριστη κυβέρνηση στην Ολλανδία. Δεκαετίες αργότερα, στα τέλη της δεκαετίας του 1980, μία άλλη ομάδα Ινδονήσιων αυτονομιστών, το Ανατολικό Τιμόρ υιοθέτησε πολιτική μη-βίας αφότου κατέστη σαφές ότι δεν θα ήταν σε θέση να κερδίσουν σε ένοπλη σύγκρουση με τον Ινδονησιακή κυβέρνηση. Και οι δύο αυτονομιστικές ομάδες, τόσο πριν όσο και μετά από αυτή τους την απόφαση, εργάστηκαν ώστε να τραβήξουν την παγκόσμια προβολή στις επιθέσεις των Ινδονησιακών δυνάμεων ασφαλείας ενάντια σε ειρηνικούς διαδηλωτές. (Το 2002, ύστερα από

μία διαμεσολαβημένη από τον ΟΗΕ μετάβαση το Ανατολικό Τιμόρ έγινε ανεξάρτητο κράτος.) . Πιο πρόσφατα, κουρδικές δυνάμεις στο Ιράκ και τη Συρία φωτογραφήθηκαν εκτενώς να συντρέχουν Γεζίντι που είχαν εκδιωχθεί από το ISIS. Ακόμα κι έτσι η στήριξη της διεθνούς κοινότητας απέναντι στους Κούρδους δεν ήταν η πρέπουσα. Οι ΗΠΑ, για παράδειγμα, «εναντιώθηκαν έντονα» στο δημοψήφισμα ανεξαρτησίας του Ιρακινού Κουρδιστάν το 2017 και απείλησαν να τερματίσουν το διάλογο με τους Κούρδους του Ιράκ αν προχωρούσαν σε ψηφοφορία.

Κούρδοι μαχητές στο Tel Abyad του Κυβερνείου της Αρ-Ράκκα τον Ιούνιο του 2015.
RODI SAID / REUTERS

Οι προτιμήσεις των σημαντικών χωρών και των διεθνών οργανισμών έχουν επηρεάσει επίσης την μη-βίαιη συμπεριφορά των αυτονομιστών. Από την ίδρυση του ΟΗΕ, η διεθνής κοινότητα έχει γενικότερα αποδοκιμάσει τις μονομερείς διακηρύξεις ανεξαρτησίας. Τη δεκαετία του 1990, κατά τη διάρκεια των πολέμων στα Βαλκάνια που προηγήθηκαν της διάλυσης της Γιουγκοσλαβίας, η βρετανική, η γαλλική και η αμερικανική κυβέρνηση εξέφρασαν την αντίθεσή τους απέναντι σε τέτοιες δηλώσεις. Το 1992 επίσης, το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ εξέδωσε απόφαση σχετικά με τη δήλωση της Βοσνίας και Ερζεγοβίνη ότι «όποιες οντότητες διακηρύσσονται μονομερώς ... δεν θα γίνονται αποδεκτές». Οι αυτονομιστές το έχουν λάβει υπ' όψιν τους. Ακόμη και αν οι αποσχιστικές τάσεις εντός των εμφυλίων πολέμων έχουν αυξηθεί με το πέρας του 20^{ου} αιώνα, το ποσοστό των επίσημων διακηρύξεων ανεξαρτησίας από τους αυτονομιστές έχει μειωθεί από το 1945 .

Οι αυτονομιστές έχουν άλλωστε επιτύχει ελάχιστα αψηφώντας αυτή την τακτική. Κατά τη διάσπαση της Γιουγκοσλαβίας, η Κροατία και η Σλοβενία εξέδωσαν μονομερείς διακηρύξεις ανεξαρτησίας. Αλλά οι συνθήκες ειρήνης του 1991 που έγιναν με τη διαμεσολάβηση της Ευρωπαϊκής κοινότητας για τη λήξη του πολέμου ανεξαρτησίας ανάγκασαν τις δύο χώρες να αποκηρύξουν τις δηλώσεις τους. Και οι δύο συμμορφώθηκαν και σε διάστημα ενός έτους αποτελούσαν μέλη του ΟΗΕ.

Η διακήρυξη ανεξαρτησίας του Νότιου Σουδάν το 2011 παρέχει ένα παράδειγμα για το πώς να χειριστεί κανείς σωστά την αποσχιστική διπλωματία. Το Νότιο Σουδάν συνεργάστηκε με έναν μη-κυβερνητικό οργανισμό με έδρα τη Νέα Υόρκη, τον Independent Diplomat, για να χαράξει το δρόμο του προς την διεθνή αναγνώριση. Μαζί συναντήθηκαν με εκπροσώπους διεθνών οργανισμών, συμπεριλαμβανομένου του ΟΗΕ, προκειμένου να ορίσουν μία σειρά κατευθυντήριων οδηγιών για την ανεξαρτησία. Ως αποτέλεσμα, όταν το 2005 το Νότιο Σουδάν κήρυξε την ανεξαρτησία του, δεν έγινε εντελώς μονομερώς. Τηρούσε τις διατάξεις που είχαν τεθεί στη συνολική ειρηνευτική συμφωνία του 2005 ανάμεσα στο Λαϊκό Απελευθερωτικό Κίνημα του Σουδάν και την κυβέρνηση του Σουδάν, που πρόβαλε ως σωστότερη οδό την ανεξαρτησία. Η διακήρυξη εκδόθηκε αφού η χώρα αναγνωρίστηκε από το Σουδάν, ενώ μία βδομάδα αργότερα το Νότιο Σουδάν ψηφίστηκε μέλος του ΟΗΕ, με την κυβέρνηση του να ακολουθεί ένα προσεκτικό πλάνο που περιελάμβανε τον πρόεδρο Salva Kiir να παραδίδει την διακήρυξη ανεξαρτησίας της χώρας στον Γενικό Γραμματέα του ΟΗΕ, Ban Ki-moon.

Παρόλο που τα κράτη αντιτίθεται στις μονομερείς διακηρύξεις ανεξαρτησίας, μία πρόσφατη απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου αμφισβήτησε αυτή την πάγια θέση. Το 2010, το δικαστήριο ανακοίνωσε τη συμβουλευτική του άποψη σχετικά με τη νομιμότητα της διακήρυξης ανεξαρτησίας του Κοσόβου. Αποδείχθηκε ότι οι διακηρύξεις ανεξαρτησίας γενικότερα, και ειδικότερα του Κοσόβου, δεν είναι παράνομες σύμφωνα με το διεθνές Δίκαιο. Πολλοί δικηγόροι του διεθνούς Δικαίου (και οι ίδιοι οι Κοσοβάροι) υποστηρίζουν ότι η άποψη του Διεθνούς Δικαστηρίου δεν έθεσε δεσμευτικό προηγούμενο. Αλλά διάφορα εν δυνάμει κράτη, όπως το Ναγκόρνο-Καραμπάχ (κήρυξε την ανεξαρτησία του από το Αζερμπαϊτζάν το 1991), η Παλαιστίνη, η Σερβική Δημοκρατία της Βοσνίας (μια ημιαυτόνομη περιοχή εντός της Βοσνίας και Ερζεγοβίνη) και η Υπερδνειστερία (μία αποσχισθείσα περιοχή της Μολδαβίας), έχουν αναφέρει ότι βλέπουν ένα προηγούμενο στην συγκεκριμένη άποψη, ανοίγοντας έτσι παραθυράκι για μελλοντικές μονομερείς διακηρύξεις ανεξαρτησίας.

Πέρσι, δυο αυτονομιστικές ομάδες δοκίμασαν τα συγκεκριμένα νερά. Μέχρι πρόσφατα, το Ιρακινό Κουρδιστάν έκανε πολύ προσεκτικά βήματα στο ζήτημα της διακήρυξης ανεξαρτησίας. Τον Σεπτέμβριο όμως, η κουρδική κυβέρνηση διεξήγαγε δημοψήφισμα χωρίς την συμβουλή των ξένων συμμάχων τους, όπως οι ΗΠΑ, στο οποίο το 93 τοις εκατό των Κούρδων ψήφισε υπέρ της ανεξαρτησίας (ωστόσο πολλοί από όσους ήταν κατά της ανεξαρτησίας μπιόκωταραν το δημοψήφισμα). Η αντίδραση ήταν άμεση, με το Ιράκ να κόβει την εναέρια πρόσβαση στο Ερμπίλ, την πρωτεύουσα του Ιρακινού Κουρδιστάν, και με το Ιράν και την Τουρκία (αμφότερες

πολέμησαν τις αυτονομιστικές κουρδικές ομάδες) να μεταφέρουν στρατεύματα στα σύνορα της περιοχής.

Οι καταλανοί αυτονομιστές επίσης εγκατέλειψαν πρόσφατα τους χρόνιους δισταγμούς τους να διακηρύξουν επίσημα ανεξαρτησία, οι οποίοι πήγαζαν από τον φόβο ότι πράττοντάς το δεν θα γινόταν αποδεκτό στο εξωτερικό. Η διστακτικότητα αυτή έκανε την έκπληξη μεγαλύτερη όταν ο καταλανός ηγέτης Carles Puigdemont αποφάσισε να διακηρύξει ανεξαρτησία μετά την θετική ψήφο των Καταλανών σε δημοψήφισμα τον Οκτώβριο του 2017 για να αποχωρίσουν από την Ισπανία. Λιγότερη έκπληξη προκάλεσε η άμεση μεταστροφή του Puigdemont. Στην ίδια ομιλία που διακήρυξε την ανεξαρτησία, ανέστειλε επίσης την διακήρυξη προκειμένου να επιτραπούν οι διαπραγματεύσεις με την ισπανική κυβέρνηση και τις ξένες χώρες και τους ξένους οργανισμούς. Παρά την αλλαγή πλεύσης, οι ευρωπαίοι αρμόδιοι άσκησαν κριτική στο δημοψήφισμα και η ισπανική κυβέρνηση, που καταδίκασε το δημοψήφισμα και την παράνομη διακήρυξη, έσπευσε να συλλάβει τον Puigdemont με την κατηγορία της εξέγερσης. Παρά την άποψη του Διεθνούς Δικαστηρίου, η διεθνής αποστροφή προς τις μονομερείς διακηρύξεις ανεξαρτησίας φαίνεται πιο έντονη από ποτέ.

ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΝΟΜΙΣΤΗ

Δυστυχώς για τα κινήματα ανεξαρτησίας που ακολουθούν τους κανόνες, το να παίζεις σύμφωνα με αυτούς σπάνια έχει φέρει αποτελέσματα. Όπως αναφέρει και η πολιτικός επιστήμονας Bridget Coggins όταν πρόκειται για την εξασφάλιση διεθνούς αναγνώρισης, το να έχεις μία Μεγάλη Δύναμη για προστάτη έχει μεγαλύτερη σημασία ακόμη και από την καλύτερη συμπεριφορά. Ας πάρουμε το Ιρακινό Κουρδιστάν και τη Σομαλιλάνδη ως παραδείγματα. Και οι δύο αποτελούν παραδείγματα χρηστής διακυβέρνησης ειδικά αν τις συγκρίνουμε με πολλούς από τους γείτονές τους, οι κυβερνήσεις τους συλλέγουν φόρους, παρέχουν υπηρεσίες Υγείας και στον βαθμό που μπορούν συνάπτουν διεθνείς σχέσεις, ενώ ο στρατός τους έχει σε μεγάλο βαθμό αποφύγει να στραφεί εναντίων αμάχων, αντίθετα από άλλες ομάδες της περιοχής, όπως το ISIS και η al Shabab. Ακόμη όμως οι δύο κυβερνήσεις έχουν λάβει ελάχιστη διεθνή αναγνώριση, γεγονός που τις εμποδίζει να παρέχουν πολλές από τις υπηρεσίες που θα περίμενε κανείς από ένα σύγχρονο κράτος. Για παράδειγμα, δεν είναι σε θέση να εκδώσουν ταξιδιωτική βίζα ή να προσφέρουν στους πολίτες τους ταχυδρομική ταυτότητα που θα τους επέτρεπε να στέλνουν και να λαμβάνουν διεθνή αλληλογραφία.

Αντιθέτως, η κακή συμπεριφορά φαίνεται να έχει μεγαλύτερες πιθανότητες για την εξασφάλιση διεθνούς αναγνώρισης. Κατά τη διάρκεια του πολέμου ανεξαρτησίας του Νοτίου Σουδάν, αντίπαλες παρατάξεις εντός του Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού του Σουδάν, της στρατιωτικής πτέρυγας του κινήματος ανεξαρτησίας των Νοτίων, επιτέθηκαν σε αμάχους εθνοτικών ομάδων που θεώρησαν ότι συντάσσονταν με την αντίπαλη πλευρά. Η σκληρότητα των τακτικών τους, που περιελάμβαναν δολοφονίες, βιασμούς και βασανιστήρια, ανταγωνίζεται αυτή της καταπιεστικής κεντρικής κυβέρνησης του Σουδάν. Οι αρχές του Νοτίου Σουδάν απέτυχαν επίσης και όσον αφορά τα βασικά της διακυβέρνησης, καθώς δεν ήταν ποτέ σε θέση

να παρέχουν τροφή και υπηρεσίες Υγείας στους πολίτες τους χωρίς τη διεθνή βοήθεια. Καμία από αυτές τις αποτυχίες όμως δεν εμπόδισε τους υποστηρικτές του Νοτίου Σουδάν, όπως τις ΗΠΑ, από το να προασπιστούν την ανεξαρτησία του.

Η εμπειρία του Νότιου Σουδάν είναι εν μέρει σημαντική επειδή οι αποσχιστές γίνονται καλύτεροι παρατηρητές της διεθνούς πολιτικής σκηνής και κάποια μέρα ίσως αποφασίσουν ότι το να παίζουν βάσει των κανόνων δεν αξίζει τον κόπο τους. Οι αυτονομιστές έρχονται όλο και περισσότερο σε επαφή μεταξύ του, συχνά με τη βοήθεια των ΜΚΟ. Ο Οργανισμός μη εκπροσωπούμενων εθνών και λαών (UNPO) παρέχει ένα χώρο συζήτησης για ομάδες, συμπεριλαμβανομένων πολλών αυτονομιστών, που δεν εκπροσωπούνται στους μεγάλους διεθνείς οργανισμούς. Γίνονται επίσης συναντήσεις στις οποίες τα μέλη μπορούν να μοιραστούν πληροφορίες και στρατηγικές. Η Geneva Call, μία ανθρωπιστική οργάνωση με έδρα στην Ελβετία, έρχεται συστηματικά σε επαφή με ένοπλες ομάδες χωρίς κρατική υπόσταση για να τις εκπαιδεύσει στο διεθνές ανθρωπιστικό Δίκαιο και φέρνει σε επαφή τέτοιες ομάδες μεταξύ τους για να αναπτυχθούν όσον αφορά την τήρηση του Δικαίου του Πολέμου. Παρόλο που και οι δύο ΜΚΟ ενθαρρύνουν τους αυτονομιστές να τηρούν τα δημοκρατικά και ανθρωπιστικά πρότυπα, η συχνότερη επαφή μεταξύ των αυτονομιστών, την οποία διευκολύνουν αυτοί οι οργανισμοί, τους επιτρέπει να συζητήσουν ποιες τακτικές απέδωσαν και ποιες όχι. Είναι πιθανό λοιπόν να καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι η σωστή συμπεριφορά δεν επιβραβεύεται και να παρατηρήσουν ότι όσοι αυτονομιστές δεν συμπεριφέρθηκαν βάσει των κανόνων έχουν αποφύγει τις κυρώσεις.

Οι όλο και χαμηλότερες τιμές των εισιτηρίων έχουν επίσης συμβάλει στη δημιουργία μίας διεθνούς αυτονομιστικής κοινότητας. Παραδείγματος χάριν, το 2014, κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου του δημοψηφίσματος για την ανεξαρτησία της Σκωτίας Καταλανοί ταξίδεψαν στη Γλασκώβη για να κυματίσουν σημαία αλληλεγγύης προς τους υποστηρικτές της ανεξαρτησίας. Πλέον υπάρχει ακόμα και επίσημο πρωτάθλημα ποδοσφαίρου για τα έθνη χωρίς κρατική υπόσταση (πολλοί εκ των οποίων είναι αυτονομιστές), η Συνομοσπονδία Ανεξάρτητων Ποδοσφαιρικών Ομοσπονδιών (CONIFA). (Η Αμπχαζία, μια αποσχισθείσα περιοχή της Γεωργίας, κέρδισε το 2016 το Παγκόσμιο Κύπελλο της CONIFA.)

ΔΩΣΕ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ (ΛΙΓΟ ΑΠΟ) ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ

Εύκολες απαντήσεις δεν υπάρχουν για το δίλημμα των αυτονομιστών. Και αυτό οφείλεται εν μέρει στην περίπλοκη σχέση των αυτονομιστών με την αρχή της κυριαρχίας των κρατών, η οποία αποτελεί τη βάση των σύγχρονων διεθνών σχέσεων. Κατά μία έννοια πιστεύουν στη συγκεκριμένη ιδέα, καθώς ευελπιστούν να γίνουν και οι ίδιοι μέλη στο κλάμπ των κρατών. Για να το επιτύχουν αυτό όμως οι αυτονομιστές πρέπει να παραβιάσουν την κυριαρχία του κράτους από το οποίο αποσχίζονται. Τα υπάρχοντα κράτη δυσανασχετούν με αυτή την τακτική και τείνουν να αλληλοϋποστηρίζονται απορρίπτοντας την, καθώς κατά το διεθνές Δίκαιο δεν υπάρχει το δικαίωμα της απόσχησης.

Και επιπλέον, αν τα υφιστάμενα κράτη και οι διεθνείς οργανισμοί συνεχίζουν να αρνούνται τη διεθνή αναγνώριση σε αυτονομιστικά κινήματα που φαντάζουν βιώσιμα ως κράτη, οι αυτονομιστές μπορεί να εγκαταλείψουν τους όποιους ενδοιασμούς τους και να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους καταφεύγοντας στη βία. Την ίδια στιγμή όμως, όποια βήματα προς την παραχώρηση περισσότερης αναγνώρισης στις δυνάμει κυβερνήσεις θα καθιστούσαν αναγκαστικά σαθρότερα τα θεμέλια της κρατικής κυριαρχίας.

Τρόποι για την εξισορρόπηση των αντίρροπων συμφερόντων υπάρχουν. Τα εμπλεκόμενα κράτη και οι διεθνείς οργανισμοί θα μπορούσαν να προσφέρουν στους αυτονομιστές κάποια ανταλλάγματα που θα ενίσχυαν την αυτονομία τους αλλά θα αποδεικνύονταν ανεπαρκή για την ένταξή τους σε σημαντικούς και καταξιωμένους οργανισμούς όπως ο ΟΗΕ. Θα μπορούσαν να κληθούν να συμμετάσχουν σε λιγότερο γνωστούς οργανισμούς των οποίων το έργο είναι παρόλα αυτά σημαντικό για την καθημερινή διεθνή πολιτική σκηνή. Η ένταξη στη Διεθνή Ένωση Τηλεπικοινωνιών, παραδείγματος χάριν, θα έδινε στις αυτονομιστικές ομάδες περισσότερο έλεγχο πάνω στις τοπικές εγκαταστάσεις επικοινωνιών. Επίσης, η ένταξη στο ΔΝΤ θα μπορούσε να ανοίξει τον δρόμο σε δάνεια, ενώ μία διεθνώς αναγνωρισμένη κεντρική τράπεζα θα επέτρεπε στους αυτοδιοικούμενος αυτονομιστές να αναπτύξουν τις χρηματοοικονομικές αγορές τους. Τέλος, η ένταξη στον Οργανισμό Πολυμερούς Ασφάλισης Επενδύσεων της Παγκόσμιας Τράπεζας θα προσέφερε ασφάλεια στους ξένους επενδυτές.

Οι αυτονομιστές γίνονται καλύτεροι παρατηρητές της διεθνούς πολιτικής σκηνής.

Η επιβράβευση αυτών των κατευθυντήριων γραμμών δεν θα είναι πρωτόγνωρες. Το Κόσοβο είναι μέλος του ΔΝΤ, της Παγκόσμιας Τράπεζας και της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής. Η Ταϊβάν παρότι έχασε την ένταξή της στον ΟΗΕ το 1971 από την ηπειρωτική Κίνα παραμένει μέλος του Διεθνούς Οργανισμού Εμπορίου, του Φόρουμ Οικονομικής Συνεργασίας Ασίας-Ειρηνικού και της Ασιατικής Αναπτυξιακής Τράπεζας. Αλλά και το Κυρίαρχο Στρατιωτικό Τάγμα της Μάλτας, μία θρησκευτική στρατιωτική οργάνωση, που αποτελεί τη μοναδική κυρίαρχη οντότητα στον κόσμο χωρίς επικράτεια, διατηρεί απεσταλμένους του στην Αφρικανική Ένωση και τη Διεθνή Επιτροπή του Ερυθρού Σταυρού και έχει επίσης Μόνιμη Αποστολή Παρατήρησης στον ΟΗΕ.

Μία άλλη επιλογή θα ήταν η περαιτέρω αποκέντρωση της διαδικασίας αναγνώρισης. Αρκετά κράτη έχουν ήδη αναγνωρίσει το Κόσοβο και την Παλαιστίνη. Επίσης στο Ερμπίλ εδρεύει ένας αριθμός προξενείων και γραφείων ΜΚΟ λαμβάνοντας έτσι σιωπηλή μορφή αναγνώρισης.

Σε κάθε περίπτωση οι Μεγάλες Δυνάμεις οφείλουν να εξισορροπούν τα οφέλη της ομαλής αναγνώρισης έναντι των όποιων πολιτικών ανησυχιών. Όσο καλά και αν διοικείται το Κουρδιστάν, για παράδειγμα, η ανεξαρτησία θα είναι πάντα ένας μακρινός στόχος δεδομένης της διασποράς των Κουρδικών πληθυσμών σε τέσσερα γειτονικά κράτη που συνήθως ανταγωνίζονται μεταξύ τους. Το γεγονός επίσης ότι η Κίνα και η Ρωσία, δύο μόνιμα μέλη του

Συμβουλίου Ασφαλείας τους ΟΗΕ, αντιμετωπίζουν δικά τους εσωτερικά αυτονομιστικά κινήματα σημαίνει ότι είναι απίθανο να υποχωρήσουν όσον αφορά τις θεμελιώδεις αρχές της κρατικής κυριαρχίας και της εδαφικής ακεραιότητας. Αλλά το να δελεάζεις με μικροανταλλάγματα θα μπορούσε να βοηθήσει τους ντόπιους πληθυσμούς και θα μπορούσε να δημιουργήσει κίνητρα σε περιφερειακούς συμμάχους. Η Αιθιοπία και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, παραδείγματος χάριν, επενδύουν πάνω από 400 εκατομμύρια δολάρια σε ένα λιμάνι και στρατιωτική βάση στη Σομαλιλάνδη παρά τις αντιδράσεις της διεθνώς αναγνωρισμένης κυβέρνησης της Σομαλίας. Αν η Σομαλιλάνδη ήταν μέλος του Οργανισμού Πολυμερούς Ασφάλισης Επενδύσεων της Παγκόσμιας Τράπεζας θα ήταν σε θέση να προσελκύσει ακόμη περισσότερη χρηματοδότηση από το εξωτερικό καθώς οι επενδυτές θα μπορούσαν να έχουν κάποια εξωτερική προστασία.

Τα ισχυρότερα αυτονομιστικά κινήματα, όπως η κυβέρνηση της Σομαλιλάνδης, οι Κούρδοι του Ιράκ και οι Καταλανοί, φαίνονται να είναι οι πιο δεκτικοί στις διεθνείς πιέσεις καθώς θεωρούν ότι είναι οι πιθανότεροι υποψήφιοι για διεθνή αναγνώριση. Οι καταλανοί αυτονομιστές, για παράδειγμα, απέφυγαν τη χρήση βίας ακόμη και απέναντι στην καταστολή της Μαδρίτης μετά το περσινό δημοψήφισμα ανεξαρτησίας. Αν ωστόσο οι αυτονομιστές συνειδητοποιήσουν ότι η καλή συμπεριφορά δεν αποφέρει καρπούς, κάποιοι τουλάχιστον από αυτούς να καταφύγουν στη βία, και ίσως και στην τρομοκρατία.

Το να συνεχίσουμε να ματαιώνουμε τα σχέδια των αυτονομιστικών ομάδων δεν θα τους εμποδίσει από το να συνεχίσουν να κυνηγάνε τους στόχους τους. Τα μέλη των αυτονομιστικών κινήματων έρχονται συχνά αντιμέτωπα με μία δύσκολη απόφαση: να παραμείνουν μαζί με φίλους και οικογένεια σε μία περιοχή που κυβερνάται σχετικά καλά αλλά γίνεται στόχος των κυβερνητικών δυνάμεων ή να διασχίσουν τα φερόμενα σύνορα του αυτονομισμού και να αντιμετωπίσουν πιθανές διακρίσεις και απομόνωση. Πολλοί που νιώθουν μέρος ενός κινήματος θα αποφάσιζαν να μείνουν ακόμη και απέναντι στη διεθνή αποδοκιμασία. Η απομόνωση δυνάμει κυβερνήσεων και η αίσθηση αδικίας από το διεθνές σύστημα των πολιτών αποτελεί παντού μια συνταγή για τη δυστυχία. Αντίθετα, η εύρεση καλύτερων τρόπων διαχείρισης των αποσχιστικών τάσεων αποτελεί κατά συνέπεια ένα ζήτημα τόσο για τις «μεγάλες» χώρες και τους διεθνείς οργανισμούς όσο και για τους ίδιους τους αυτονομιστές.

Go Your Own Way

Why Rising Separatism Might Lead to More Conflict

By [*Tanisha M. Fazal*](#)

From the [Mediterranean coast of northern Spain](#) to the island states of the South Pacific, secessionism is on the rise. In 1915, there were eight movements seeking their own independent state. In 2015, there were 59. One explanation for the increase is that there are now more countries from which to secede. But even taking that into account, the rate of secessionism has more than doubled over the last century.

Yet even though more groups are trying to break away, fewer are resorting to violence. Because secessionists wish to join the exclusive club of states, they pay close attention to signals sent by major countries and organizations that indicate how they should behave. So far, those signals have discouraged them from resorting to violence (and made them more careful to avoid civilian casualties if they do) or unilaterally declaring independence. [Kurdish forces in Iraq and Syria](#), for example, have largely avoided killing civilians and have offered assistance to Western powers fighting the Islamic State (or ISIS). Somaliland, which broke away from Somalia in the early 1990s, has worked quietly but effectively with countries trying to curb piracy in the Gulf of Aden. And in Catalonia and Scotland, independence movements have long opted for referendums and negotiations rather than unilateral declarations.

This good behavior has gone largely unrewarded. Amid the war against ISIS, Turkey and the United States have moved swiftly to tamp down talk of an independent Kurdistan. No country has recognized Somaliland's statehood. And the Spanish government declared Catalonia's independence referendum illegal and ignored the result. Meanwhile, the newest member of the club of states, [South Sudan](#), won international recognition despite flagrantly violating international law and human rights during its struggle for independence.

This contradiction presents secessionists with a dilemma: Should they believe what they are told is the best path to statehood or what they can see actually works? In recent decades, they seem to have closed their eyes to the gap between rhetoric and reality. But the ability of major countries and international organizations to maintain the fiction that good behavior leads to success may be eroding.

If secessionists conclude that abiding by the rules generates few rewards, the consequences could be ugly. Some will continue to play nice for their movement's own internal reasons. But those who see the rules as an external constraint will swiftly abandon them. That could send the recent trend of nonviolent secessionism into reverse and increase the human costs of war in places where secessionists have already resorted to rebellion.

HOW TO CREATE YOUR OWN STATE

It is common for analysts of international affairs to note that since World War II, civil wars have become more frequent than wars between states. Less well known is the growing trend toward secessionism among rebel groups that fight in civil wars. Data I collected with my fellow political scientist Page Fortna show that the proportion of civil wars in which at least one rebel group aimed to secede rose from zero in 1899 to 50 percent in 1999.

There are several reasons for this increase. First, the creation of the United Nations, in 1945, codified a norm against territorial conquest that is meant to protect all member states. Today, states worry less about being swallowed up by their neighbors than they used to. Second, other international organizations have created a set of economic benefits to statehood. Members of the International Monetary Fund (IMF) and the World Bank are eligible for loans and aid. Members of the World Trade Organization are afforded the benefits of lower trade barriers. And third, the principle of self-determination, which is crucial to the secessionist enterprise, enjoys more international support today than in previous eras.

But secessionists face an uphill battle. Existing states, international law, and international organizations have laid out several conditions for the recognition of new states. The 1934 Montevideo Convention, which set a standard for statehood on which countries continue to rely, lists four criteria: a permanent population, a defined territory, a government, and the capacity to enter into relations with other states. Those requirements might not seem to present many problems; several currently active secessionist groups could meet them. But the bar has risen significantly since 1934, especially after the main wave of decolonization ended in the late 1960s.

Consider the United Kingdom's policy on recognizing new states, which is typical of the policies of many Western democracies. If the leadership of an existing internationally recognized state is overthrown, British policy automatically grants the new government the same recognition as the old one. But gaining recognition as a new state—the project of secessionism—is a steeper climb. The British government requires that in addition to meeting the Montevideo criteria, would-be states must respect the UN Charter and the basic principles of international law, guarantee the rights of minorities, accept certain commitments regarding disarmament and regional stability, sign up to a raft of other human rights obligations, and not violate any UN resolutions.

The United States takes a similar approach, at least on paper. U.S. policy adheres to the criteria laid out in the Montevideo Convention but admits the possibility of exceptions, such as to the requirement that a new state have clear territorial boundaries, if political expediency dictates. In practice, political factors often take precedence over principles. U.S. policymakers have on occasion expressed support for new states that have achieved quite limited progress toward effective governance and democracy.

Gaining UN membership is an even more explicitly political affair. The UN prefers that aspiring members first join their main regional organization, such as the African Union or the Organization of American States. Then a state must apply to the UN secretary-general's office. The most viable applications will eventually be discussed, and perhaps voted on, by the UN Security Council, which must approve new members. Because any of the five permanent members of the council can veto an application, many applicants, including Kosovo, Palestine, and Taiwan, have been unable to achieve membership.

Groups whose UN membership bids fail may nonetheless succeed in joining other international organizations or gaining recognition from other countries. Both Kosovo and Taiwan are members of FIFA, the international football organization, as well as their regional economic development banks. Palestine is recognized by 70 percent of the UN's members and [in 2012 was upgraded](#) from a “non-member non-state” to a “non-member observer state” at the UN by a vote in the General Assembly.

PLAYING NICE

Unlike groups that seek to overthrow the central government or plunder resources, secessionists require foreign recognition to achieve their goals. For that reason, what international organizations and major countries say about secessionism matters. The UN has expressed a clear preference against the use of violence by independence movements, and the evidence suggests that secessionists have listened. Even though secessionist movements account for an increasing proportion of rebel groups in civil wars, the percentage of all secessionists engaged in war has fallen. An increasing number of secessionist movements begin entirely peacefully, and other formerly violent secessionists have turned to nonviolence. Since 1949, secessionist movements have been half as likely to fight large-scale wars (those resulting in at least 1,000 fatalities) as they were in the previous century.

Secessionists understand the political downsides of violating international humanitarian law.

Meanwhile, secessionist groups that have resorted to violence have moderated their conduct in war. Secessionists are over 40 percent less likely than nonsecessionist armed groups to target civilians in civil war. That is in part because secessionists understand the political downsides of violating international humanitarian law. Many secessionists make a special effort to broadcast their compliance with the laws of war. For example, several groups, including the Polisario Front (which seeks to end Moroccan control of Western Sahara), the Moro Islamic Liberation Front (an armed group in the Philippines), and the Kurdistan Workers' Party in Turkey, have highlighted their commitment to avoiding the use of antipersonnel land mines. Secessionists have also contrasted their own behavior with that of their government opponents, who often resort to harsher tactics.

Consider the little-known case of the South Moluccan secessionists, who waged a guerilla campaign against the Indonesian government from 1950 to 1963. The South Moluccans refrained from targeting civilians. They publicized incidents in which Indonesian troops bombed South Moluccan villages, erected starvation blockades, or used South Moluccan civilians as human shields. And they pleaded for help from the UN in the pages of *The New York Times*, but to no avail. Since losing the civil war, the South Moluccan secessionist movement has been represented by a government in exile in the Netherlands. Decades later, in the late 1980s, another group of Indonesian separatists, the East Timorese, adopted a policy of nonviolence after it became clear that they could not win their armed struggle against the Indonesian government. And both before and after they did so, the separatists worked to bring international attention to attacks by Indonesian security forces on peaceful protesters. (In 2002, after a UN-brokered transition, East Timor became an independent country.) More recently, in 2014, Kurdish forces in Iraq and Syria were extensively photographed assisting Yazidis who had been persecuted by ISIS. Yet it bought the Kurds little international support. The United States, for example,

“strongly opposed” Iraqi Kurdistan’s 2017 independence referendum and threatened to end its dialogue with Iraqi Kurds should they proceed with their vote.

RODI SAID / REUTERS

Kurdish fighters in Tel Abyad of Raqqqa governorate, June 2015.

The preferences of major states and international organizations have influenced secessionists’ nonviolent actions, as well. Since the founding of the UN, the international community has generally frowned on unilateral declarations of independence. In the 1990s, during the Balkan wars that preceded the breakup of Yugoslavia, the British, French, and U.S. governments stated their opposition to such declarations. And in 1992, the UN Security Council issued a resolution on Bosnia and Herzegovina affirming that “any entities unilaterally declared . . . will not be accepted.” Secessionists have taken note: even though secessionism in civil war has increased since the turn of the twentieth century, the proportion of secessionists issuing formal declarations of independence has declined since 1945.

Secessionists have usually gained little by defying this norm. During the breakup of Yugoslavia, Croatia and Slovenia issued unilateral declarations of independence. But the 1991 peace agreements that the European Community brokered to conclude their wars of independence required both countries to rescind those declarations. Both obliged, and within a year, both had become members of the UN.

South Sudan’s declaration of independence, in 2011, provides an example of how to get secessionist diplomacy right. The South Sudanese worked with a New York–based nongovernmental organization (NGO), Independent Diplomat, to navigate a path to international recognition. Together, they met with representatives from international organizations, including

the UN, to establish a set of guidelines for independence. As a result, when South Sudan declared independence, it did not do so unilaterally. It adhered closely to the provisions laid out in the 2005 Comprehensive Peace Agreement between the Sudan People's Liberation Movement and the government of Sudan, which it correctly viewed as its best path to independence. The declaration was issued after the country was recognized by Sudan; the next week, South Sudan was voted in as a member of the UN, after its government followed a careful script that included President Salva Kiir handing the country's declaration of independence to UN Secretary-General Ban Ki-moon.

Although states have been resistant to unilateral declarations of independence, a recent ruling of the International Court of Justice challenged that long-standing position. In 2010, the court issued an advisory opinion on the legality of Kosovo's declaration of independence. It found that declarations of independence in general, and Kosovo's in particular, are not illegal under international law. Many international lawyers (and the Kosovars themselves) argue that the ICJ's opinion did not set a binding precedent. But several other would-be states, including Nagorno-Karabakh (which declared independence from Azerbaijan in 1991), Palestine, the Republika Srpska (a semiautonomous region within Bosnia and Herzegovina), and Transnistria (a breakaway region of Moldova), have indicated that they do see a precedent in the opinion, thus creating an opening for future unilateral declarations of independence.

Last year, two secessionist groups tested these waters. Until recently, Iraqi Kurdistan stepped extremely carefully around the question of declaring independence. But in September, the Kurdish government held a referendum against the advice of foreign allies, including the United States, in which 93 percent of Kurds voted for independence (although many of those in opposition to independence boycotted the referendum). The regional response was swift: Iraq cut off air access to Erbil, the capital of Iraqi Kurdistan, and Iran and Turkey (both of which have fought separatist Kurdish groups) moved troops to the region's borders.

Catalan separatists also recently abandoned their historical reluctance to issue a formal declaration of independence, which stemmed from a fear that doing so would be received poorly abroad. That reticence made it surprising when the Catalan leader Carles Puigdemont decided to declare independence after the Catalans voted to leave Spain in a referendum in October 2017. Less surprising was Puigdemont's instantaneous reversal. In the same speech in which he declared independence, he also suspended the declaration in order to allow for negotiations with the Spanish government and foreign countries and organizations. Despite this about-face, European officials criticized the declaration, and the Spanish government, which deemed the referendum and the declaration illegal, sought to arrest Puigdemont (who is currently in exile in Germany) on the charge of rebellion. Despite the ICJ's opinion, international aversion to unilateral declarations of independence seems to be as strong as ever.

THE SECESSIONISTS' DILEMMA

Unfortunately for independence movements that have followed the rules, playing nice has rarely worked. The political scientist Bridget Coggins has shown that when it comes to gaining international recognition, having a great-power patron matters more than being on one's best behavior. Take Iraqi Kurdistan and Somaliland. Both areas are well governed, especially compared with many of their neighbors. Their governments collect taxes, provide health care, and even conduct international relations to the extent that they can. Their militaries have mostly

avoided targeting civilians, unlike nearby groups such as ISIS and al Shabab. Yet both governments have received little international recognition, which prevents them from providing many of the services one would expect of a modern state. They cannot issue travel visas, for example, or offer their residents an internationally recognized postal identity that would allow them to send and receive foreign mail.

Bad behavior seems more likely to win international recognition. During South Sudan's war for independence, opposing factions within the Sudan People's Liberation Army, the military wing of the southern independence movement, attacked civilians who belonged to ethnic groups they saw as aligned with the other side. The brutality of their tactics, which included murder, rape, and torture, rivaled that of Sudan's repressive central government. The South Sudanese authorities have also failed when it comes to the basics of governance: they have never been able to feed South Sudan's population or deliver health care without international assistance. Yet none of these failures prevented South Sudan's international supporters, including the United States, from championing the country's independence.

South Sudan's experience is important in part because secessionists are becoming better observers of international politics and someday may decide that playing nice is not worth their while. Secessionists are increasingly connecting with one another, often with the help of NGOs. The Unrepresented Nations and Peoples Organization provides a forum for groups, including many secessionists, that lack official representation in major international organizations. It holds meetings at which its members can share information and strategies. Geneva Call, a humanitarian organization based in Switzerland, regularly reaches out to armed nonstate groups to train them in international humanitarian law and connects such groups with one another in order to increase compliance with the laws of war. Although both NGOs encourage separatists to abide by democratic and humanitarian norms, the more frequent contact that these organizations facilitate also allows secessionists to discuss which strategies have worked and which have not. They may very well conclude that good behavior has not been rewarded and note that separatists who have behaved badly have avoided punishment.

Cheap travel has also helped create a global separatist community. For example, in 2014, during the run-up to the Scottish independence referendum, Catalans traveled to Glasgow to wave their flag in solidarity with the pro-independence parties. There is now even an official soccer league for stateless nations (many of which include secessionists), the Confederation of Independent Football Associations. (Abkhazia, a breakaway region of Georgia, won the 2016 CONIFA World Football Cup.)

GIVE THE PEOPLE (SOME OF) WHAT THEY WANT

There are no easy answers to the secessionists' dilemma. That is in part because secessionists have a complicated relationship with the principle of sovereignty, which underlies modern international relations. In one sense, they buy into the idea, as they would like to join the club of states themselves. But in order to do so, secessionists must violate the sovereignty of the country from which they secede. Existing states frown at the practice and tend to support one another in rejecting it; there is no right to secession in international law.

Yet if established states and international organizations continue to deny international recognition to secessionist movements that appear viable as states, separatists might abandon

restraint and opt for violence. At the same time, any steps to give would-be governments more recognition would necessarily weaken the foundations of state sovereignty.

There are ways to strike a balance between these competing interests. Concerned states and international organizations could offer some secessionists rewards that would enhance their autonomy but fall short of membership in blue-chip organizations such as the UN. These could include invitations to join less well-known organizations whose work is nonetheless crucial for day-to-day international politics. Membership in the International Telecommunication Union, for example, would give secessionist groups more control over local communications infrastructure. Joining the IMF would open up access to loans. Having an internationally recognized central bank would allow self-governing secessionists to develop their financial markets. And membership in the World Bank's Multilateral Investment Guarantee Agency would offer protection to foreign investors.

Secessionists are becoming better observers of international politics.

Rewards along these lines would not be unprecedented. Kosovo is a member of the IMF, the World Bank, and the International Olympic Committee. Taiwan lost its membership in the UN to mainland China in 1971 but remains a member of the World Trade Organization, the Asia-Pacific Economic Cooperation forum, and the Asian Development Bank. And the Order of Malta, a religious military organization that is the world's only sovereign entity without territory, maintains delegations at the African Union and the International Committee of the Red Cross and has a permanent observer mission at the UN.

Another option would be to further decentralize the process of recognition. Several states already recognize Kosovo and Palestine. Erbil hosts a number of consulates and offices representing international organizations and NGOs—thus receiving a tacit form of recognition.

In each case, major powers will have to weigh the benefits of soft recognition against political concerns. No matter how well Kurdistan is governed, for example, independence will always be a long shot given the fractured distribution of the Kurdish population among four neighboring and often antagonistic countries. And the fact that China and Russia, both permanent members of the UN Security Council, face their own internal secessionist movements means that they are unlikely to yield on the fundamental principles of state sovereignty and territorial integrity. But offering some carrots could help local populations and also create a boon for regional allies. Ethiopia and the United Arab Emirates, for example, are investing over \$400 million in a port and military base in Somaliland, despite pushback from the internationally recognized government of Somalia. If Somaliland were a member of the World Bank's Multilateral Investment Guarantee Agency, it would be able to attract even more foreign funding, as investors would receive some external protection.

The strongest secessionist groups, such as the government of Somaliland, the Iraqi Kurds, and the Catalans, appear to be the most receptive to international pressure because they believe they are the likeliest candidates for international recognition. Catalan secessionists, for example, refrained from violence even in the face of Madrid's crackdown after last year's independence referendum. If, however, secessionists come to believe that good behavior will not be rewarded, at least some of these groups will resort to violence, perhaps including terrorism.

Continuing to frustrate secessionist groups will not keep them from pursuing their ends. Members of a secessionist movement often face a hard choice: remain among family and friends in an area that is relatively well governed but targeted by government forces or move across the putative secessionist border and face possible discrimination and isolation. Many who feel they are part of a movement will decide to stay, even in the face of international disapproval. Isolating would-be governments and giving their citizens reasons to feel aggrieved with the international system is a recipe for misery everywhere. Finding better ways of dealing with secessionism is therefore as much an issue for major countries and international organizations as it is for secessionists themselves.

Σχολιασμός

Το δοκίμιο με τη μετάφραση του οποίου θα ασχοληθεί η συγκεκριμένη εργασία έχει τίτλο « Go Your Own Way - Why Rising Separatism Might Lead to More Conflict ». Η συγγραφέας του δοκιμίου είναι η Tanisha M. Fazal .

Το κείμενο πραγματεύεται τις αποσχιστικές τάσεις ανά τον κόσμο και τις μεταβολές που αυτές επιδέχονται μέσα στη σύγχρονη πραγματικότητα. Μιλώντας για αποσχιστικές τάσεις και αυτονομιστές μπορούμε να κάνουμε λόγο για οποιοδήποτε κίνημα ή ομάδα που έχει στόχο να αποσχιστεί από το κράτος στο οποίο βρίσκεται είτε για πολιτικούς, οικονομικούς, θρησκευτικούς και πολιτισμικούς λόγους ή και έναν συνδυασμό όλων αυτών μαζί. Εθνικοί και θρησκευτικοί λόγοι φαίνονται τις περισσότερες φορές να είναι ανάμεσα στους σημαντικούς λόγους που ωθούν έναν πληθυσμό να αποφασίσει να παλέψει και να διεκδικήσει την ανεξαρτησία και την ελευθερία του. Τα παραδείγματα που αναφέρονται στο κείμενο είναι πολλά, από τις ευρέως γνωστές περιπτώσεις της Καταλονίας, της Σκωτίας και του Ιρακινού Κουρδιστάν ως τα λιγότερο γνωστά κινήματα της Αμπχαζίας ή της Σομαλιλάνδης. Το ενδιαφέρον του θέματος μπορεί να εντοπιστεί στον παγκόσμιο χαρακτήρα αυτών των τάσεων , πιο συγκεκριμένα στο γεγονός ότι δεν αποτελεί ένα ζήτημα των μικρών και κακοδιοικούμενων κρατών της Ασίας, της Αφρικής ή κάποιων ξεχασμένων νησιωτικών συμπλεγμάτων του Ειρηνικού Ωκεανού αλλά συναντάται και στα σύγχρονα ανεπτυγμένα κράτη του Δυτικού κόσμου όπως το Ηνωμένο Βασίλειο ή η Ισπανία. Στόχος του κειμένου είναι να τονίσει τη συσχέτιση του αυτονομιστικού κινήματος και των ένοπλων συγκρούσεων και το πώς αυτά τα δύο αλληλοεπηρεάζονται. Όπως χαρακτηριστικά εννοεί η συγγραφέας άλλωστε, πολλές φορές η αποφυγή της βίας δεν έχει αποδώσει τα επιθυμητά αποτελέσματα και έτσι πολλοί από τους αυτονομιστές ίσως επέλεξαν να στραφούν στη χρήση βίας για την επίλυση των προβλημάτων τους. Αυτό θα μπορούσε να οδηγήσει σε έξαρση της βίας από την πλευρά των αυτονομιστών. Παρουσιάζονται διαφορετικά παραδείγματα περιπτώσεων αυτονομιστικών κινήματων αλλά και τακτικές που ακολουθήθηκαν και άλλων που θα μπορούσαν να ακολουθηθούν για την εξομάλυνση της κατάστασης.

Παρακάτω αναφέρονται λίγα πράγματα σχετικά με τη συγγραφέα και το έργο της. Η Tanisha Fazal είναι Αναπληρώτρια Καθηγήτρια Πολιτικών επιστημών στο Πανεπιστήμιο της Μινεσότα (University of Minnesota). Το έργο της επικεντρώνεται κυρίως στη μελέτη της εθνικής κυριαρχίας, του διεθνούς δικαίου και των ένοπλων συγκρούσεων. (American Academy of Arts & Sciences, 2018) Το γεγονός αυτό της δίνει τα κατάλληλα εφόδια για τη συγγραφή του εν λόγω δοκιμίου. Το πρόσφατο ερευνητικό της έργο αναλύει την επίδραση της βελτίωσης των παροχών Υγείας σε περιοχές συρράξεων κι αυτό σε σχέση με το μακροπρόθεσμο κόστος του πολέμου. Οι σπουδές της σχετίζονται με κοινωνικές επιστήμες στο πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ και με πολιτική επιστήμη στο πανεπιστήμιο του Στάνφορντ. Από συγγραφική άποψης, η Fazal έχει γράψει το «State Death: The Politics and Geography of Conquest, Occupation, and Annexation» που εκδόθηκε από το Princeton University Press το 2007, το οποίο και βραβεύτηκε

από την Αμερικανική Ένωση Πολιτικών Επιστημών (American Political Science Association). Το δεύτερο βιβλίο που έχει συγγράψει είναι το «Wars of Law: Unintended Consequences in the Regulation of Armed Conflict». Έργο της έχει δημοσιευτεί επίσης και από διάφορα περιοδικά και Τύπο του χώρου όπως τα British Journal of Political Science, Daedalus, International Security, International Studies Review και φυσικά το Foreign Affairs. (Fazal, Vita, 2019) Η συγγραφέας παρότι διαθέτει πλούσιο συγγραφικό έργο στο χώρο της, δεν είναι αναγνωρίσιμη σε τέτοιο βαθμό στο ελληνικό κοινό ώστε να γίνεται λόγος για συγκεκριμένη μεταφραστική προσέγγιση των κειμένων της.

Το δοκίμιο έχει δημοσιευτεί από το έγκριτο αμερικανικό περιοδικό «Foreign Affairs» στο τεύχος Ιουλίου/Αυγούστου 2018. Το δοκίμιο αναρτήθηκε επίσης και στην online έκδοση του περιοδικού, από όπου και ανακτήθηκε για τη συγκεκριμένη μετάφραση.

Από την ίδρυσή του το 1922, το Foreign Affairs έχει αποτελέσει το κορυφαίο φόρουμ για σοβαρή συζήτηση σχετικά με την αμερικανική εξωτερική πολιτική και τα διεθνή θέματα. Πλέον αποτελεί έναν οργανισμό που λειτουργεί σε πολλές διαφορετικές πλατφόρμες, όπως και επιτάσσει η σύγχρονη πραγματικότητα στη δημοσιογραφία, διαθέτοντας πέρα από την έντυπη μορφή του, ιστοσελίδα, ιστοσελίδα ειδικά σχεδιασμένη για φορητές συσκευές καθώς και ενεργές ενημερώσεις σε πολλές εφαρμογές και κοινωνικά δίκτυα. (Foreign Affairs)

Η δήλωση του περιοδικού σχετικά με τη φιλοσοφία του είναι εν συντομία ότι: «Τα άρθρα στο Foreign Affairs θα αντιμετωπίζουν τα ζητήματα διεθνούς ενδιαφέροντος του σήμερα. Θα καλύπτουν ένα μεγάλο εύρος θεμάτων, όχι μόνο πολιτικής αλλά και ιστορίας και οικονομίας. Θα υπάρξουν πολλοί ξένοι αρθρογράφοι αλλά δεν πρόκειται ποτέ να ξεχαστεί ότι προτεραιότητα είναι το συμφέρον και το κέρδος του Αμερικανού αναγνώστη. Στην εξυπηρέτηση των ιδανικών του το Foreign Affairs δεν πρόκειται να αφιερώσει τον εαυτό του στην υποστήριξη κανενός σκοπού, όσο κι αν αυτός αξίζει.» (Foreign Affairs) Αξίζει να σημειωθεί ότι υπάρχει και ελληνόφωνη έκδοση στην οποία δημοσιεύονται τόσο πρωτότυπα όσο και μεταφρασμένα άρθρα και δοκίμια, παρέχοντας στον μεταφραστή μια πληθώρα επιλογών παράλληλων κειμένων. Η ελληνόφωνη έκδοση χρησιμοποιήθηκε αρκετά ως σημείο αναφοράς για στιλιστικά θέματα, ζητήματα ορθογραφίας και για την εξακρίβωση όρων και λεξιλογίου. Δεδομένης της δημοσίευσης το δοκιμίου στο περιοδικό ο ελληνόφωνος Τύπος σχετικής θεματολογίας χρησιμοποιήθηκε επίσης για την άντληση όρων και στιλιστικών επιλογών.

Το κύρος του περιοδικού μας επιτρέπει να κατανοήσουμε το υπόβαθρο του αναγνωστικού κοινού τόσο του κειμένου-πηγή όσο και του κειμένου-στόχος. Έτσι λοιπόν παρατηρούμε ότι το αναγνωστικό κοινό τόσο της αγγλόφωνης όσο και της ελληνόφωνης έκδοσης πρόκειται για άτομα υψηλού εκπαιδευτικού επιπέδου, εξειδικευμένα και εξοικειωμένα με τα θέματα που πραγματεύεται τόσο το περιοδικό συνολικά όσο και το δοκίμιο που εξετάζουμε. Το γεγονός ότι το αναγνωστικό κοινό είναι εξοικειωμένο δίνει στον μεταφραστή την ελευθερία να χρησιμοποιήσει λεξιλόγιο και ορολογία του χώρου χωρίς να χρειάζεται να το απλοποιήσει ή να το επεξηγήσει. Κατά συνέπεια πολλοί από τους οργανισμούς και τα διάφορα αυτονομιστικά

κινήματα που συναντώνται μέσα στο κείμενο δε χρειάζεται να επεξηγηθούν περαιτέρω από όσο επιλέγει η συγγραφέας του κειμένου-πηγή.

Το κείμενο παρότι απευθύνεται σε ένα εξειδικευμένο κοινό δε χρησιμοποιεί δύσκολη ή πομπώδη γλώσσα, αντίθετα επιλέγεται μία απλή αλλά ακριβή γλώσσα με τη χρήση επίσης καθημερινών εκφράσεων και εκφράσεων από άλλους κλάδους όπως η οικονομία. Η γλώσσα που χρησιμοποιεί είναι μεν η αγγλική, αλλά συναντώνται παραδείγματα της αγγλικής που χρησιμοποιούν στις ΗΠΑ, όπως φαίνεται στο παράδειγμα του «soccer» ως ποδόσφαιρο αντί του «football». Το αναγνωστικό κοινό μπορεί επίσης να είναι ένας παράγοντας για αυτή την επιλογή καθώς δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι εξ' αρχής απευθύνεται στο αμερικανικό αναγνωστικό κοινό. Ο σκοπός του κειμένου-πηγή είναι άλλωστε η απεικόνιση των σύγχρονων αποσχιστικών τάσεων και τη σύνδεση τους με τις ένοπλες συγκρούσεις και η μετάδοση της συγκεκριμένης πληροφορίας δίχως να αποσκοπεί εξ ολοκλήρου στην λογοτεχνική τέρψη του αναγνώστη. Από κειμενοτυπικής σκοπιάς, ο τύπος του κειμένου θα μπορούσε να θεωρηθεί πληροφοριακός (informativer Texttyp) σύμφωνα με την Katharina Reiss και στόχος του είναι κατ' αρχήν η μετάδοση της πληροφορίας και της εικόνας που επικρατεί στα αυτονομιστικά κινήματα. Απαιτείται λοιπόν η «λειτουργικά κατάλληλη μεταφραστική μέθοδος» καθώς η μετάφραση του συγκεκριμένου κειμενικού τύπου πρέπει να στρέφεται σε μεγάλο βαθμό προς το περιεχόμενο του και την πληροφορία. Αλλά καθώς είναι ένα κείμενο που θα δημοσιευτεί σε ένα περιοδικό, το κείμενο θα πρέπει να είναι επίσης ευχάριστο στην ανάγνωση διατηρώντας το ύφος και το επίπεδο της γλώσσας.

Η Reiss έχει αναφέρει επίσης και κάποια στοιχεία που επηρέασαν και εφαρμόστηκαν στη μεταφραστική διαδικασία που ακολουθήθηκε φέρνει τον μεταφραστή στο προσκήνιο ο οποίος είναι και αυτός που αποφασίζει για τον χαρακτήρα της μετάφρασης όσον αφορά την κατά λέξη ή την πιο ελεύθερη μετάφραση του κειμένου-πηγή. Η διαδικασία περιλαμβάνει αρχικά την κατανόηση του κειμένου-πηγή με την αναγνώριση πιθανών προβλημάτων σε επίπεδο δομής, σύνταξης, ορολογίας ή και λεξιλογίου, Σε αυτό το στάδιο ο μεταφραστής μπορεί να κατανοήσει και να προγραμματίσει τις τεχνικές απέναντι στις μεταφραστικές δυσκολίες που θα ακολουθήσει. Στη συγκεκριμένη μετάφραση σε αυτό το στάδιο αναγνωρίστηκαν οι συμφωνίες, τα ονόματα των οργανισμών και των διάφορων περιοχών που πιθανώς να χρειαζόνταν περαιτέρω έρευνα στη συνέχεια αλλά και εκφράσεις όπως το «*blue-chip organizations*» για παράδειγμα που μπορεί να χρειαστούν ανάλυση καθώς δεν μεταφράζονται κατά λέξη στα ελληνικά. Στη συνέχεια ο μεταφραστής έχοντας υπ' όψιν του τα προβλήματα που θα συναντήσει προβαίνει στην μεταφραστική πράξη με βάση τις επιλογές που έχει κάνει. Έχοντας ολοκληρώσει τη μεταφραστική διαδικασία, ο μεταφραστής οφείλει να αφήσει ένα χρονικό διάστημα κενό προκειμένου να αποστασιοποιηθεί από το κείμενό και την προσωπική του συμβολή στο κείμενο-στόχος και με αντικειμενικότητα να προβεί στον τελικό έλεγχο του μεταφράσματος. Σε αυτό το στάδιο ο μεταφραστής εγκαταλείπει το ρόλο του ως διαμεσολαβητής του μηνύματος και παίρνει έστω και για λίγο τη θέση του δέκτη του κειμένου λειτουργώντας ως μέρος του συνόλου στο οποίο απευθύνεται το κείμενό του.

Ο χρόνος της μετάφρασης φαίνεται να είναι ο ίδιος με αυτόν του πρωτοτύπου. Στο συγκεκριμένο κείμενο βλέπουμε τον μεταφραστή να ταυτίζεται με τις χρονικές επιλογές της συγγραφέα του πρωτοτύπου. Ο χρόνος μπορεί να εντοπιστεί για παράδειγμα στο σημείο που αναφέρεται στον Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, Ban Ki-moon, ο οποίος δεν βρίσκεται πια σε αυτό το αξίωμα, και συνεπώς κατανοούμε ότι εντοπίζεται χρονικά σε εκείνη την περίοδο. Ο τόπος της μετάφρασης είναι η Ελλάδα της σύγχρονης πραγματικότητας, αν και στο κείμενο-πηγή δεν υπάρχουν στοιχεία που να αποδίδουν συγκεκριμένα στοιχεία για τον τόπο του πρωτοτύπου τα οποία θα μπορούσαν να επηρεάσουν τη μεταφραστική διαδικασία. Από κάποια στοιχεία της γλώσσας του κειμένου μπορούμε να καταλάβουμε ότι πρόκειται για τις ΗΠΑ, όπου και δημοσιεύεται το Foreign Affairs.

Ένα από τα βασικά προβλήματα που χρειάστηκε να επιλυθούν, αποτελώντας μάλιστα και μία από τις ιδιαιτερότητες του συγκεκριμένου κειμενικού είδους, είναι η μετάφραση των πολλών τοπωνυμίων που συναντώνται στο κείμενο. Τα ονόματα των περιοχών που διεκδικούν την ανεξαρτησία τους βρίσκονται άλλωστε παντού στο κείμενο. Όσον αφορά τα τοπωνύμια μπορούμε να παρατηρήσουμε ότι υπάρχουν διαφορετικές τάσεις, οι οποίες και επικεντρώνονται είτε στη χρήση της καθιερωμένης γραφής των τοπωνυμίων, όπως συμβαίνει στις περιπτώσεις του Λονδίνου ή της Νέας Υόρκης, είτε στη φωνητική μεταγραφή τους. Παραδείγματα μπορούμε να συναντήσουμε και από τις δύο τεχνικές. Έτσι συναντάμε τα παραδείγματα της Μεσογείου, της Γλασκώβης ή της Παλαιστίνης πέραν των άλλων, τα οποία διατηρούν την ορθογραφία τους όπως έχουν γίνει γνωστά με το πέρασμα του χρόνου. Σε αυτή την κατηγορία μπορούμε να εντάξουμε και το Ηνωμένο Βασίλειο και τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, που διατηρούν την αύξηση από την καθαρεύουσα. Ως παραδείγματα φωνητικής μεταγραφής και απλοποίησης θα μπορούσαμε να αναγνωρίσουμε το Ιράκ, τη Συρία ή το Κουρδιστάν, δίχως να προκαλούν κάποιο πρόβλημα ως προς τη μεταγραφή τους.

Ακόμη, άξια αναφοράς είναι η περίπτωση της Σομαλιλάνδης (Somaliland), η οποία παρότι αποτελεί μια σχετικά νέα δύναμη στον παγκόσμιο χάρτη και δεν θα μπορούσε να έχει μία παλαιόθεν καθιερωμένη γραφή, παρατηρούμε ότι ακολουθεί αυτόν τον κανόνα. Η συγκεκριμένη γραφή είναι η πιο κοινή στον ελληνικό Τύπο καθώς και στην ελληνική έκδοση του Foreign Affairs. Διαφορετικές εκδοχές που επίσης συναντήθηκαν ήταν η φωνητική μεταγραφή ως Σομάλιλαντ ή η διατήρηση των λατινικών χαρακτήρων ως Somaliland. Ιδιαιτερότητες στο θέμα της μετάφρασης των τοπωνυμίων εντοπίζουμε και στις περιπτώσεις της Σερβικής Δημοκρατίας της Βοσνίας (Republika Srpska) και της Υπερδνειστερίας (Transnistria). Αυτά τα δύο τοπωνύμια παρουσιάζουν την ιδιαιτερότητα να μην ταυτίζονται με την πρωτότυπη ονομασία τους. Τέλος, στην περίπτωση του Κοσόβου, σύμφωνα και με τη σελίδα του Υπουργείου Εξωτερικών (www.mfa.gr) η χώρα γράφεται ως Κόσοβο και όχι ως Κόσσοβο ή ως Κοσσυφοπέδιο, την παλαιότερη ονομασία της περιοχής.

Στο κείμενο συναντώνται επίσης και αρκετά αρκτικόλεξα, οποία απαιτούν ιδιαίτερη προσοχή κατά τη μετάφρασή τους. Τα αρκτικόλεξα δε μεταφράζονται ως καθ' αυτά αλλά μεταφράζεται η ανάπτυξή τους και χρησιμοποιείται το αρκτικόλεξο στην γλώσσα-πηγή. Κατά συνέπεια

βλέπουμε το αρκτικόλεξο NGO να μεταφράζεται ως ΜΚΟ (Μη-Κυβερνητικός Οργανισμός). Το αρκτικόλεξο της FIFA, της διεθνούς ομοσπονδίας ποδοσφαίρου δεν μεταφράζεται αλλά αντίθετα χρησιμοποιείται με τους λατινικούς χαρακτήρες σε ελληνικά κείμενα, όπως επιβεβαιώνεται και από κείμενα από τη σελίδα της Ελληνικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας (www.epo.gr). Ανάλογη περίπτωση αποτελεί και το αρκτικόλεξο για το Ισλαμικό κράτος (ISIS), το οποίο χρησιμοποιείται γενικότερα ως έχει με τους λατινικούς χαρακτήρες. Το εξοικειωμένο αναγνωστικό κοινό επιτρέπει τόσο στη συγγραφέα όσο και στον μεταφραστή την διατήρηση και την ευρεία χρήση αρκτικόλεξων χωρίς την περαιτέρω ανάπτυξή τους, ιδιαίτερα στις περιπτώσεις που αυτά χρησιμοποιούνται εκτενώς, όπως το «ΟΗΕ» (UN). Το ελληνικό αναγνωστικό κοινό έχει κάποιες ιδιαιτερότητες όσον αφορά κάποια αρκτικόλεξα. Μία τέτοια περίπτωση είναι το αρκτικόλεξο του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ), που λόγω εξοικείωσης μαζί του τα τελευταία χρόνια οι αναγνώστες μπορούν να το αναγνωρίσουν εύκολα σε αντίθεση με αρκτικόλεξα άλλων οργάνων της διεθνούς κοινότητας όπως για παράδειγμα το Διεθνές Δικαστήριο που χρησιμοποιείται ανεπτυγμένο σε αντίθεση με τη χρήση του απλώς ως «ICJ» στο κείμενο-πηγή. Επίσης, για το Εργατικό Κόμμα του Κουρδιστάν στην Τουρκία η προσθήκη του αρκτικόλεξου του κόμματος (PKK) διευκολύνει την κατανόηση. Μπορούμε έτσι να συμπεράνουμε ότι διαφορετικά αρκτικόλεξα έχουν και διαφορετική επίδραση στο αναγνωστικό κοινό της κάθε γλώσσας.

Ένα από τα σημαντικότερα στοιχεία που συνιστούν ένα κείμενο είναι το λεξιλόγιό του. Ο μεταφραστής κατά τη μεταφραστική διαδικασία οφείλει να δείξει ιδιαίτερη μέριμνα όσον αφορά την κατάλληλη επιλογή λεξιλογίου που θα του επιτρέψει στη μετάφραση να επιτελέσει αρτιότερα τον σκοπό της επικοινωνίας. Στο συγκεκριμένο κείμενο-πηγή μπορούμε να αναγνωρίσουμε ένα πλούσιο λεξιλόγιο χάρη στην ευρεία χρήση συνωνύμων καθώς και κάποιων ιδιωματικών εκφράσεων όπως τα «uphill battle», «long shot» και «offering some carrots». Χαρακτηριστική είναι η χρήση διαφορετικών λέξεων και εκφράσεων για τα βασικά συστατικά του κειμένου. Συγκεκριμένα γίνεται λόγος για τα «secessionist», «separatist», «secessionism», «secessionist movement», «independence movement» τα οποία σε γενικές γραμμές έχουν πολύ κοντινή σημασία. Με αυτόν τον τρόπο επιτυγχάνει να δώσει περισσότερες επιλογές στο λόγο της. Στο κείμενο-στόχος οι επιλογές για τα συγκεκριμένα ήταν κάπως πιο περιορισμένες δίχως αυτό να καταστεί το κείμενο-στόχος λιγότερο ελκυστικό ή κάνοντας το κουραστικό. Πιο συγκεκριμένα κάποιες από τις επιλογές στο κείμενο-στόχος ήταν τα «αυτονομιστές», «αυτονομιστικά κινήματα», «κινήματα ανεξαρτησίας» και «αποσχιστικές τάσεις». Ενδιαφέρον έχει επίσης η χρήση της λέξης «guerilla» ως ανταρτοπόλεμο, καθώς αποτελεί μια λέξη με ισπανική ρίζα η οποία έχει αφομοιωθεί από την αγγλική.

Όσον αφορά άλλα μεταφραστικά προβλήματα από πλευράς των λεξιλογικών επιλογών της συγγραφέα μπορούμε να ξεχωρίσουμε τις περιπτώσεις των «blue-chip organisations». Η πρώτη περίπτωση αποτελεί μια ιδιαίτερη περίπτωση καθώς η συγγραφέας χρησιμοποιεί έναν χαρακτηρισμό του οικονομικού χώρου και πιο συγκεκριμένα του χώρου των επενδύσεων για να περιγράψει τους σημαντικούς και αναγνωρίσιμους διεθνείς οργανισμούς. Ως εταιρείες blue chip

χαρακτηρίζονται οι μεγάλες, σημαντικές και αναγνωρίσιμες πολυεθνικές εταιρείες που είναι κυρίαρχοι του τομέα τους (Chen, 2019) Ακόμη και σε αυτή την περίπτωση η αναφορά προέρχεται από τη μπλε μάρκα στο πόκερ, η οποία και θεωρείται η μάρκα με τη μεγαλύτερη αξία. Έτσι η συγγραφέας κάνοντας αυτόν τον παραλληλισμό αναφέρεται στους μεγάλους και σημαντικούς διεθνείς οργανισμούς, όπως τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών.

Αξίζει να σημειωθεί ότι ένα ακόμα χαρακτηριστικό του κειμένου-πηγή είναι η μη χρήση συνδέσμων σε πολλά σημεία του κειμένου. Το γεγονός αυτό έχει ως αποτέλεσμα σύντομες και κοφτές προτάσεις που μεταδίδουν το νόημα και την πληροφορία. Κατά αυτόν τον τρόπο η συνοχή του κειμένου στηρίζεται στους νοηματικούς συνειρμούς. Στην ελληνική όμως, οι γλωσσικές συμβάσεις ευνοούν τον μακροπερίοδο λόγο με την ευρεία χρήση συνδέσμων. Έτσι λοιπόν, με τον σκοπό της εξυπηρέτησης της συνοχής του κειμένου ο μεταφραστής καλείται να προσθέσει συμπερασματικούς και αντιθετικούς συνδέσμους και να μετατρέψει τον μικροπερίοδο λόγο σε ασύνδετα σχήματα που προσδίδουν την απαραίτητη ροή στη γλώσσα του κειμένου-στόχος.

Για πολλά από τα μεταφραστικά προβλήματα που συναντήθηκαν χρησιμοποιήθηκαν οι μεταφραστικές τεχνικές των J.P. Vinay και J. Darbelnet, ιδιαίτερα σε σημεία που ήταν απαραίτητη η εξομάλυνση του ελληνικού κειμένου και η καλύτερη προσαρμογή του στα ελληνικά δεδομένα. Η απαιτήσεις του ύφους αλλά και της σύνταξης του κειμένου-στόχος απαιτήσαν μετατροπή ρημάτων και μετοχών σε ουσιαστικά ή σε ονοματικές εκφράσεις προκειμένου να ταιριάζουν καλύτερα στην ελληνική. Η τεχνική της μετατροπίας (modulation) χρησιμοποιήθηκε για παράδειγμα στην περίπτωση του «based in Switzerland» που γίνεται «με έδρα στην Ελβετία». Η τεχνική της ισοδυναμίας (equivalence) παρατηρείται στη μετάφραση της φράσης «opt for violence» η οποία μεταφράστηκε ως «να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους», με την ιδιωματική έκφραση να προσδίδει διαφορετικό ύφος διατηρώντας όμως ίδιο το μήνυμα.

Επιπλέον, όσον αφορά τα πρόσωπα του κειμένου, τόσο στο κείμενο-πηγή όσο και στο κείμενο-στόχος κυριαρχεί σε μεγάλο βαθμό η χρήση του γ' προσώπου για την περιγραφή των τάσεων που επικρατούν στις τάξεις των αυτονομιστών και στη διεθνή κοινότητα. Εξάιρεση αποτελεί το «*Data I collected with my fellow political scientist*» όπου για μοναδική φορά συναντάται η χρήση α' ενικού προσώπου με την άμεση ανάμειξη της συγγραφέα στην έρευνα για το θέμα. Η επιλογή αυτή διατηρήθηκε και στο κείμενο-στόχος. Στο κείμενο-στόχος μπορούμε όμως να παρατηρήσουμε τη χρήση α' πληθυντικού προσώπου («ειδικά αν τις συγκρίνουμε με πολλούς από τους γείτονές τους») σε περιπτώσεις που θεωρήθηκε απαραίτητη για την εξομάλυνση του κειμένου και την ευκολότερη επίτευξη του επικοινωνιακού σκοπού του κειμένου.

Καταληκτικά, η μετάφραση του συγκεκριμένου κειμένου προσφέρει τη δυνατότητα έρευνας και εμβάθυνσης πάνω στο θέμα των αποσχιστικών τάσεων στη σύγχρονη πραγματικότητα και τη σχέση τους με τις ένοπλες συγκρούσεις και το διεθνές Δίκαιο. Μας φέρνει σε επαφή και με ορολογία και λεξιλόγιο που χρησιμοποιείται στο χώρο του διεθνούς Δικαίου, όπως διεθνείς

συμφωνίες, διεθνείς και μη-κυβερνητικούς οργανισμούς. Το δοκίμιο της Tanisha Fazal συγκεντρώνει μεταφραστικό ενδιαφέρον όχι μόνο από άποψη θεματολογίας αλλά και λόγω του ότι μέσα από τις δομές και τον τρόπο γραφής του δημιουργεί ευχάριστες προκλήσεις για τον μεταφραστή. Αυτά τα προβλήματα βρήκαν τη λύση τους με τη σωστή διαχείριση των πηγών και των παράλληλων κειμένων και με την χρήση κατάλληλης έκφρασης ώστε να φτάσουμε σε ένα κείμενο που να ανταποκρίνεται στα ελληνικά επικοινωνιακά πρότυπα.

Βιβλιογραφία

- American Academy of Arts & Sciences*. (2018, Νοέμβριος). Ανάκτηση από Tanisha M. Fazal: <https://www.amacad.org/person/tanisha-m-fazal>
- Chen, J. (Επιμ.). (2019, Ιανουάριος). *Investopedia*. Ανάκτηση από <https://www.investopedia.com/terms/b/bluechip.asp>
- Fazal, T. M. (2018, Ιούλιος/Αυγустος). Go Your Own Way: Why Rising Separatism Might Lead to More Conflict. *Foreign Affairs*, 97, σσ. 113-123.
- Fazal, T. M. (2019, Ιανουάριος 22). *Vita*. Ανάκτηση 2019, από Tanisha Fazal: <http://www.tanishafazal.com/vita/>
- Foreign Affairs*. (n.d.). Ανάκτηση από About Foreign Affairs: <https://www.foreignaffairs.com/about-foreign-affairs>
- Reiss, K. (1976). *Texttyp und Übersetzungsmethode: D. operative Text*. Kronberg/Ts: Scriptor Verlag.
- Reiss, K., Snell-Hornby, M., & Kadric, M. (1995). *Grundfragen der Übersetzungswissenschaft: Wiener Vorlesungen*. Wien: WUV-Universitätsverlag
- Vinay, J.-P., & Darbelnet, J. (1958). *Stylistique comparée du français et de l'anglais: Méthode de traduction*. Paris: Didier..
- Μπατσαλιά, Φ. (Επιμ.). (2001). *Περί μεταφράσεως σύγχρονες προσεγγίσεις*. Αθήνα: Κατάρτι.
- Foreign Affairs Hellenic Edition*.
- Athens Review of Books*.
- Άμυνα και Διπλωματία*.

Παράλληλα κείμενα

- ToBHMA Team (2008). Τα αποσχιστικά κινήματα στον κόσμο. *TO BHMA*.
- Encarnación, O. G. (2017, Οκτώβριος 1). Γιατί η καταλανική ανεξαρτησία δεν θα συμβεί σύντομα. *Foreign Affairs The Hellenic Edition*.
- Κράτος-παρατηρητής στον ΟΗΕ η Παλαιστίνη. (2012, Νοέμβριος 30). www.kathimerini.gr.
- Κρίκη, Α. (n.d.). Είναι το ISIS κράτος σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο;. curia.gr.
- Curtice, J. (2016, Ιούλιος 5). Η Σκωτία μετά το Brexit. *Foreign Affairs Hellenic Edition*.